

Dosarul nr. 3ra-123/2022
2-20125855-01-3ra-10022022

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. O. Melniciuc)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Minciuna, N. Negru, V. Clima)

ÎNCHEIERE

13 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Aliona Miron
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului depus de Direcția Regională „Centru” a Inspectoratului General de Carabinieri,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Veaceslav Lepădatu împotriva Inspectoratului General de Carabinieri, persoane terțe Ministerul Afacerilor Interne și Direcția Regională „Centru” a Inspectoratului General de Carabinieri cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil, obligarea calculării și achitării plății și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 27 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care au fost respinse cererile de apel depuse de Inspectoratul General de Carabinieri și de Direcția Regională „Centru” a Inspectoratului General de Carabinieri împotriva hotărârii din 21 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă:

La 07 octombrie 2020 Veaceslav Lepădatu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General de Carabinieri cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil, obligarea calculării și achitării plății și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, a activat în cadrul Inspectoratului General de Carabinieri, Direcția Regională „Centru” a Ministerului Afacerilor Interne, în calitate de comandant Companie 3 a Batalionului 2 al Unității Militare 1001 a Inspectoratului General de Carabinieri, având o vechime de muncă totală în serviciul militar prin contract de 12 ani, 03 luni și 04 zile. Prin ordinul Inspectoratului General de Carabinieri, Direcția Regională „Centru” nr. 93 din 15 mai 2020 s-a dispus eliberarea sa din serviciul militar prin contract, cu excluderea din listele efectivului Direcției Regionale „Centru” și scoaterea de la toate drepturile de aprovizionare, începând cu 15

mai 2020, motiv pentru care, în temeiul art. 19 alin. (3)-(5) al Legii cu privire la statutul militarilor, la eliberarea din funcția deținută urma să i se calculeze și achite o indemnizație unică în mărime de 3 solde lunare.

A menționat reclamantul că anterior eliberării din funcție conducerea pârâtului a făcut presiuni asupra sa în vederea refuzării de la îndemnizația unică în mărime de 3 solde lunare, motiv pentru care a fost impus de situație de a semna un angajament în acest sens, fapt stipulat și în conținutul extrasului din ordinul nr. 93 din 15 mai 2020, deși conform art. 9 alin. (1/1) Codul muncii, salariații nu pot renunța la drepturile ce le sunt recunoscute prin prezentul cod, iar orice înțelegere prin care se urmărește renunțarea salariatului la drepturile sale de muncă sau limitarea acestora este nulă.

A relatat reclamantul că în baza pretinsului angajament, ce este lovit de nulitate, la eliberarea sa din funcție la 15 mai 2020 nu i-a fost achitată indemnizația unică prevăzută de art. 19 alin. (5) al Legii cu privire la statutul militarilor, deși în situații și condiții identice anumitor angajați, la eliberare le-a fost achitată indemnizația respectivă, ce reprezintă, în opinia sa, o discriminare.

A invocat reclamantul că potrivit art. 330 alin. (1) lit. f) și alin. (2) Codul muncii, angajatorul este obligat să compenseze persoanei salariul pe care acesta nu l-a primit, în toate cazurile privării ilegale de posibilitatea de a munci. Această obligație survine, în particular, în caz de reținere a tuturor plăților sau a unora din ele în caz, de eliberare din serviciu. În caz de reținere, din vina angajatorului a salariului, art. 142, a indemnizației de concediu, art. 117, a plăților în caz de eliberare, art. 143 sau a altor plăți, art. 123, 124, 127, 139, 186, 225 alin. (8) etc. cuvenite salariatului, acestuia i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere, 0,3 la sută din suma neplătită în termen, astfel încât Direcția Regională „Centru” urmează să-i calculeze și să-i achite, pe lângă indemnizația unică în mărime de 3 solde lunare, începând cu 15 mai 2020 și până la momentul achitării respectivei indemnizații, o penalitate de 0,3 % din respectiva sumă pentru fiecare zi de întârziere.

A menționat reclamantul că la 21 august 2020 a depus o cerere prealabilă, prin care a solicitat să-i fie achitată indemnizația unică în mărime de 3 solde lunare la eliberarea din serviciu, așa cum prevede art. 19 alin. (5) al Legii nr. 162 din 22 iulie 2005, iar la 26 august 2020 a primit răspunsul Inspectoratului General de Carabinieri nr. 1/6-L95/20, prin care a fost respinsă drept inadmisibilă cererea prealabilă, pârâtul făcând trimitere la prevederile art. 165 alin. (1) și art. 167 alin. (2) Codul administrativ.

La 07 septembrie 2020 a primit și răspunsul Ministerului Afacerilor Interne nr. 44/22-3454, prin care petiția sa a fost respinsă drept tardivă, în temeiul art. 165 și art. 168 Cod administrativ, poziții cu care nu este de acord, deoarece pârâtul nu s-a expus pe fondul încălcării, motiv pentru care se subînțelege că este de acord cu faptul că a admis o încălcare și o ilegalitate, dar în mod tendențios încearcă să se ascundă după paravanul legislației în vigoare în materie procedurală.

A susținut reclamantul că la momentul eliberării din funcție i s-a oferit să semneze despre primirea ordinului nr. 93 din 15 mai 2020, însă o copie a acestuia nu i s-a înmănat, ci doar extrasul din ordinul indicat, în care lipsește informația cu privire la exercitarea căii de atac și termenului de atac, ce nu se poate afirma despre ordinul propriu zis, întrucât o copie de pe acesta nu i-a fost eliberată, astfel încât aplicabilitatea

normelor invocate de pârât nu este certă. A relevat că art. 355 alin. (1) lit. a) și b) Codul muncii prevede că cererea privind soluționarea litigiului individual de muncă se depune în instanța de judecată a) în termen de 3 luni de la data când salariatul a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului său; b) în termen de 3 ani de la data apariției dreptului respectiv al salariatului, în situația în care obiectul litigiului constă în plata unor drepturi salariale sau de altă natură, ce i se cuvin salariatului, motiv pentru care a considerat că în speță este aplicabil termenul de prescripție de 3 ani de la data apariției dreptului respectiv, adică de la 15 mai 2020.

A solicitat reclamantul obligarea Inspectoratului General de Carabinieri, Direcția Regională „Centru”, de a modifica în parte ordinul nr. 93 din 15 mai 2020, prin excluderea din acesta a următoarei prevederi: „în conformitate cu angajamentul maiorului Lepădatu Veaceslav, semnat la data de 13 mai 2020 să nu fie achitată indemnizația unică de eliberare din serviciul militar prin contract în mărime de 3 solde lunare, în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (5) al Legii cu privire la statutul militarilor nr. 162 din 22 iulie 2005,” și înlocuirea acesteia cu o altă sintagmă, și anume: „de calculat și achitat maiorului Lepădatu Veaceslav, indemnizația unică de eliberare din serviciul militar prin contract în mărime de 3 solde lunare, în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (5) al Legii cu privire la statutul militarilor nr. 162 din 22 iulie 2005.”, obligarea Inspectoratului General de Carabinieri, Direcția Regională „Centru” a Ministerului Afacerilor Interne de a calcula și achita penalitatea de întârziere în mărime de 0,3 % din suma indemnizației unice de eliberare din serviciul militar prin contract în mărime de 3 solde lunare, calculate conform art. 19 alin. (5) al Legii cu privire la statutul militarilor nr. 162 din 22 iulie 2005, începând cu 15 mai 2020 și până la data achitării integrale a acesteia, repararea pagubei morale suportate în legătură cu încălcarea drepturilor salariale, în mărime de 20000 de lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea din 25 noiembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani au fost declarate inadmisibile pretențiile din cererea de chemare în judecată depuse de Veaceslav Lepădatu împotriva Inspectoratului General de Carabinieri cu privire la obligarea achitării indemnizației unice de eliberare din serviciu militar, obligarea de a calcula și achita penalitatea de întârziere în mărime de 0,3% din suma indemnizației unice, precum și repararea prejudiciului moral în mărime de 20 000 de lei, în temeiul art. 207 Codul administrativ.

Prin hotărârea din 21 decembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani acțiunea depusă de Veaceslav Lepădatu a fost admisă și a fost obligat Inspectoratul General de Carabinieri, prin intermediul subdiviziunilor sale, să modifice ordinul nr. 93 din 15 mai 2020 a Direcției Regionale „Centru”, prin excluderea prevederii privind angajamentul lui Lepădatu Veaceslav în neachitarea indemnizației unice de eliberare din serviciul militar prin contract în mărime de 3 solde lunare, în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (5) al Legii cu privire la statutul militarilor și să achite lui Veaceslav Lepădatu indemnizația unică de eliberare din serviciul militar prin contract în mărime de 3 solde lunare, în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (5) al Legii cu privire la statutul militarilor.

Dispozitivul hotărârii din 21 decembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani a fost notificat Inspectoratului General de Carabinieri, Direcției Regionale „Centru” a Inspectoratului General de Carabinieri și Ministerului Afacerilor Interne la 04 ianuarie 2021 și 05 ianuarie 2021, fapt confirmat prin avizele de recepție a scrisorii (f.d.91-93).

La 30 decembrie 2020, prin intermediul oficiului poștal, Direcția Regională „Centru” a Inspectoratului General de Carabinieri a depus apel nemotivat împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 21 decembrie 2020 (f.d.94-95, 96).

La 06 ianuarie 2021, prin intermediul oficiului poștal, Inspectoratul General de Carabinieri a depus apel nemotivat împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 21 decembrie 2020 (f.d.102-103, 104).

La 15 februarie 2021 Direcția Regională „Centru” a Inspectoratului General de Carabinieri și Inspectoratul General de Carabinieri au recepționat hotărârea motivată a primei instanțe, iar la 23 februarie 2021, prin intermediul oficiului poștal, Inspectoratul General de Carabinieri, și respectiv la 12 martie 2021, prin intermediul adresei electronice, Direcția Regională „Centru” a Inspectoratului General de Carabinieri, au depus motivarea apelului (f.d.117-118, 122-128, 129-135).

Astfel, instanța de apel întemeiat a considerat ca fiind depuse în termen cererile de apel a Direcției Regionale „Centru” a Inspectoratului General de Carabinieri și a Inspectoratului General de Carabinieri împotriva hotărârii din 21 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Prin decizia din 27 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău au fost respinse cererile de apel depuse de Direcția Regională „Centru” a Inspectoratului General de Carabinieri și de Inspectoratul General de Carabinieri împotriva hotărârii din 21 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Pentru a decide astfel, atât prima instanță, cât și instanța de apel au stabilit că prin ordinul Inspectoratului General de Carabinieri nr. 88 ef din 14 mai 2020 Veaceslav Lepădatu, maior, comandant al Companiei 3 a Batalionului 2 al Unității militare 1001 a Inspectoratului General de Carabinieri a fost eliberat din funcție, prin transfer, iar prin ordinul de zi nr. 93 din 15 mai 2020 al Direcției Regionale „Centru” a Inspectoratului General de Carabinieri au fost întrerupte raporturile de muncă cu intimatul Veaceslav Lepădatu, în conformitate cu art. 35 alin. (3) lit. i) al Legii cu privire la statutul militarilor, la transferarea într-o altă structură de stat în care este prevăzut serviciul special și în conformitate cu angajamentul semnat la data de 13 mai 2020 nu i-a fost achitată indemnizația unică de eliberare din serviciul militar prin contract în mărime de 3 solde lunare, în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (5) al Legii cu privire la statutul militarilor (f.d. 25- 26).

Au mai stabilit instanțele de judecată că la 19 august 2020 reclamantul Veaceslav Lepădatu s-a adresat cu o cerere Inspectoratului General de Carabinieri, solicitând achitarea indemnizației unice de eliberare din serviciul militar prin contract în mărime de 3 solde lunare, de care a fost privat prin ordinul de zi al Direcției Regionale Centru a Inspectoratului General de Carabinieri nr. 93 din 15 mai 2020. (f.d. 10).

Prin răspunsul Inspectoratului General de Carabinieri nr. 1/6-L95/20 din 26 august 2020, solicitările reclamantului au fost respinse în temeiul art. 167 alin. (2) Cod

administrativ, cu transmiterea actelor ce au stat la baza emiterii ordinului vizat Ministerului Afacerilor Interne (f.d. 11).

Prin răspunsul Ministerului Afacerilor Interne nr. 44/22-3454 din 07 septembrie 2020, cererea prealabilă a fost respinsă ca fiind tardivă (f.d.12).

Astfel, prin prisma art. 165 Cod administrativ, instanța de apel a conchis că potrivit răspunsurilor oferite de apelant și de persoana terță Ministerul Afacerilor Interne la cererea prealabilă a intimatului, acestea au fost întocmite reieșind din considerentul că intimatul ar fi contestat ordinul nr. 88ef din 14 mai 2020 și pentru acest motiv solicitările intimatului au fost respinse ca tardive, situație ce nu corespunde obiectului solicitărilor intimatului, expuse în cererea prealabilă, ce nu vizau anularea ordinului indicat, motiv pentru care soluția expusă în răspunsurile respective sunt nefondate, tardivitatea fiind exclusă și în contextul în care extrasul din ordinul 93 din 15 mai 2020 nu conține modul și termenul de contestare a acestuia.

În contextul examinării cauzei în fond, atât prima instanță, cât și instanța de apel s-au bazat pe prevederile art. 1 alin. (1) și (2), 2, 19 alin. (5) din Legea cu privire la statutul militarilor, art. 2 alin. (1) și (2), 9 alin. (1¹), 128 alin. (1), 130 alin. (1) Codul muncii, precum și art. 2 și 4 din Legea salarizării și au dedus că odată ce legea cu privire la statutul militarilor operează cu noțiuni de muncă, salariu, plăți stimulatorii și compensatorii, în privința militarilor prin contract sunt aplicabile prevederile legislației muncii și, respectiv, garanții oferite de aceasta cu referire la plățile salariale, ce includ atât salariul de bază cât și sporurile/soldele aferente.

Prin urmare, instanțele de judecată ierarhic inferioare au constatat că angajamentul reclamantului, invocat de pîrît în ordinul nr. 93 din 15 mai 2020, privind renunțarea la 3 solde lunare cu titlu de indemnizație unică de eliberare din serviciu militar prin contract, este lovit de nulitate absolută în temeiul art. 9 alin. (1¹) Codul muncii, deoarece reprezintă un act juridic unilateral prin care intimatul renunță la dreptul său prevăzut expres de lege de încasare a 3 solde lunare la momentul eliberării din serviciul militar prin contract, ce nu se încadrează în excepții expuse exhaustiv de lege.

Astfel, instanța de apel a apreciat ca fiind nefondate argumentele apelanților referitoare la faptul că angajamentul respectiv al intimatului din 13 mai 2020 a fost unul benevol și pretins corespunzător art. 9 și 10 Cod civil, deoarece acest fapt nu este determinant în cazul dat în contextul în care nulitatea angajamentului dat este expres prevăzută de lege, iar art. 327 alin. (5) Cod civil statuează că nulitatea absolută nu este înlăturată prin acordul părților/părții, iar art. 328 alin. (2) Cod civil prevede că aceasta nu se înlătură nici prin confirmarea de către părți a actului lovit de nulitate.

La fel, Completul specializat al instanței de apel a apreciat ca fiind nefondat argumentul apelanților referitor la faptul că intimatul nu a contestat în instanță angajamentul nominalizat din 13 mai 2020, deoarece pentru constatarea nulității acestuia nu se impune adresarea distinctă în instanța de judecată cu acțiune în constatarea nulității, în condițiile în care art. 328 alin. (1) Cod civil obligă instanța de judecată să constate nulitate absolută a actului juridic din oficiu.

Subsecvent, Completul instanței de apel a constatat netemeinicia trimiterilor apelanților la dispozițiile art. 9 și art. 10 Cod civil, deoarece aceste norme nu exclud

nulitatea absolută a angajamentului intimatului din 13 mai 2020 pentru motivele expuse supra.

De asemenea, instanța de apel a respins argumentele apelanților cu trimitere la art. 9 alin. (1) Codul muncii, ce reglementează drepturile salariatului, prin prisma faptului că dreptul salariatului la plata indemnizației unice la eliberare nu este reglementată de această normă, deoarece lista drepturilor salariatului, expusă în articolul invocat de apelanți, nu conține o listă exhaustivă a drepturilor salariatului, acordarea prin lege organică a dreptului intimatului la încasarea a 3 solde lunare la eliberarea din serviciul militar prin contract fiind expres prevăzută de art. 19 alin. (5) al Legii cu privire la statutul militar.

Decizia motivată a Curții de Apel Chișinău din 27 octombrie 2021 a fost notificată Direcției Regionale „Centru” a Inspectoratului General de Carabinieri la 29 decembrie 2021, fapt confirmat prin avizul de recepție a scrisorii (f.d.212).

La 25 ianuarie 2022 Direcția Regională „Centru” a Inspectoratului General de Carabinieri a expediat motivarea recursului, solicitând admiterea acestuia, anularea deciziei din 27 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău și emiterea unei noi decizii de respingere integrală a acțiunii depuse de Veaceslav Lepădatu.

În motivarea recursului Direcția Regională „Centru” a Inspectoratului General de Carabinieri a indicat că nu este de acord cu decizia instanței de apel, o consideră neîntemeiată și pasibilă de a fi anulată deoarece la emiterea acesteia a aplicat eronat normele de drept material.

A menționat că atât instanța de apel, cât și prima instanță au făcut trimitere la art. 9¹ din Codul muncii, care stipulează că Salariații nu pot renunța la drepturile ce le sunt recunoscute prin prezentul cod. Orice înțelegere prin care se urmărește renunțarea salariatului la drepturile sale de muncă sau limitarea acestora este nulă.

În contextul normei date, a susținut că nu se admite renunțarea la drepturile recunoscute de Codul muncii. Or, indemnizația unică de eliberare din serviciu militar prevăzută de art. 19 alin. (5) din Legea nr. 162/2005 nu este garantată de Codul muncii, ci de o lege specială. Codul muncii garantează o indemnizație de eliberare din serviciu doar în cazurile prevăzute de art. 186 din Codul muncii, adică a celor salariați concediați în legătură cu lichidarea unității sau cu încetarea activității angajatorului persoană fizică sau cu reducerea numărului ori a statelor de personal și nu prevede achitarea indemnizației de eliberare în cazul eliberării prin transfer într-o altă structură de stat în care este prevăzut serviciul special.

La fel, greșit instanța de apel a făcut trimitere la art. (2) alin. (1) și (2) din Codul muncii, prezentul cod reglementează totalitatea raporturilor individuale și colective de muncă, controlul aplicării reglementărilor din domeniul raporturilor de muncă, jurisdicția muncii, precum și alte raporturi legate nemijlocit de raporturile de muncă. Prezentul cod se aplică și raporturilor de muncă reglementate prin legi organice și prin alte acte normative”, însă potrivit art. 323 alin. (1) din același cod, salariaților care au încheiat un contract individual de muncă cu unitățile militare, instituțiile și organizațiile Forțelor Armate ori cu cele ale autorităților publice în care legea prevede îndeplinirea serviciului militar sau special, precum și persoanele care execută serviciul civil, li se aplică legislația muncii cu particularitățile prevăzute de actele normative în vigoare.

Astfel, a concluzionat că militarul ar putea refuza de plata indemnizației prevăzute de art. 19 alin. (5) din Legea cu privire la statutul militarilor nr. 162/2005, iar angajamentul scris în acest sens este unul valabil. Iar, prin emiterea ordinului Direcției Regionale „Centru” nr. 93 din 15 mai 2020 nu au fost lezate drepturile sociale ale intimatului.

În conformitate cu art.244 alin.(1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Conform art. 245 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 27 octombrie 2021 și la 29 decembrie 2021 a fost notificată Direcția Regională „Centru” a Inspectoratului General de Carabinieri, prin intermediul oficiului poștal, decizia integrală (f.d. 212).

În condițiile enunțate, recursul motivat depus la 25 ianuarie 2022, este în termen (f.d. 216-218).

La 10 februarie 2022 Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa lui Veaceslav Lepădatu și Ministerului Afacerilor Interne copia recursului motivat depus de Direcția Regională „Centru” a Inspectoratului General de Carabinieri cu înștiințarea despre necesitatea prezentării referinței, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție.

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră cererea de recurs depusă de Direcția Regională „Centru” a Inspectoratului General de Carabinieri inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art.246 alin.(1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin.(2) din art.246 din Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)- f).

Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art.245 alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ.

Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct.230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct.85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct.45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p.141,§39).

La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6§1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, §31, Seria A, nr.212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Direcția Regională „Centru” a Inspectoratului General de Carabinieri.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de Direcția Regională „Centru” a Inspectoratului General de Carabinieri se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Aliona Miron

Iurie Bejenaru